

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/32/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8216202013
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8216202013.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Branislava Brezu v spore žalobcu: S. M., I.. X.X.XXXX, N. XXX/XX, XXX XX Z., zastúpeného JUDr. Zuzanou Kolárikovou, advokátkou, Stará Prešovská č. 10, 040 01 Košice, proti žalovanej: X. N., W. XXX, XXX XX, zastúpenej JUDr. Michalom Harvišom, advokátom, Stropkovská 633/3, 089 01 Svidník, o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.926,78 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 1C/102/2016-111 zo dňa 4.9.2018 jednohlasne takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje sa rozsudok.

II. Priznáva sa žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Bardejov (ďalej len súd prvej inštancie) žalobu zamietol a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia okrem iného uviedol, že žalobou sa pôvodný žalobca MALADE, s.r.o. domáhal od žalovanej zaplata sumy 1.926,78 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 28.9.2015 do zaplata titulom vydania majetkového prospechu získaného plnením bez právneho dôvodu podľa § 451 ods. 1, 2 OZ a náhrady trov konania, a to z dôvodu, že pohľadávka voči žalovanej mu bola postúpená na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 31.10.2015 od spoločnosti SESKO, s.r.o. Táto suma má predstavovať omylom vyplatené mzdové prostriedky, ktoré boli dňa 3.8.2015 uhradené z účtu spoločnosti SESKO, s.r.o., č. účtu M. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedeného v M., F..M.. na účet žalovanej číslo M. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. Žalovaná pritom nebola v žiadnom právnom vzťahu so spoločnosťou SESKO, s.r.o., avšak na výzvu na vrátenie omylom zaplata sumy na jej účet reagovala tak, že dlžnú sumu nevráti, pretože ide o mzdu jej manžela N. N. za mesiace jún a júl 2015. Následne pôvodný žalobca spoločnosť MALADE, s.r.o. zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 8.11.2016 postúpila pohľadávku voči žalovanej na aktuálneho žalobcu. Prvoinštančným súdom preto bola uznesením zo dňa 21.2.2017 pripustená zmena strán sporu na strane žalobcu na označeného žalobcu: S. M..

Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že pracovnou zmluvou zo dňa 30.3.2015 bol založený pracovný pomer medzi zamestnávateľom M., s.r.o. a zamestnancom N. N. - manželom žalovanej na dobu určitú od 1.4.2015 do 30.9.2015 s miestom výkonu práce Z., sídlo spoločnosti a s dojednanou mzdou vo výške minimálnej mzdy v sume 380,- eur mesačne. V prípade vyslania

zamestnanca na pracovnú cestu do zahraničia sa výška mzdy môže meniť v závislosti od imperatívnych právnych noriem upravujúcich výšku minimálnej mzdy platných na území štátu, do ktorého bol zamestnanec vyslaný. Zamestnanec dňa 30.3.2015 požiadal o poukazovanie mzdy a iných peňažných plnení vyplývajúcich z pracovného pomeru na osobný účet v peňažnom ústave: M., F..M., Z.: Q., R. : M. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, názov účtu N. N.. Práca bola vykonávaná podľa tvrdenia žalovanej v I., ktoré žalobca nerozporoval, a preto súd prvej inštancie si túto skutočnosť osvojil. Majiteľom tohto účtu je žalovaná. Dňa 3.8.2015 bola na tento účet spoločnosťou M., s.r.o. poukázaná žalovaná suma s poznámkou N. N.. Rovnako na tento účet bola dňa 26.5.2015 poukázaná aj platba v sume 704,78 eur a to rovnako s poznámkou N. N.. Zo žalobcom predložených výplatných lístkov na meno N. N. vyplýva: a) za mesiac 05/2015: počet odpracovaných dní 19, hodín 152, 2 dni platené sviatky, spolu odpracované dni 21, čistá mzda 326,78 eur, exekučné splátky 36 eur + 80 eur, k výplate 210,78 eur, hrubá mzda 380 eur; b) za mesiac 06/2015: počet odpracovaných dní 14, hodín 112, dovolenka 3 dni, odpracované dni celkom 14, čistá mzda 263,44 eur, exekučné splátky 15 eur + 59 eur, k výplate 189,44 eur, hrubá mzda 380 eur; c) za mesiac 04/2015 bola na účet zamestnanca poukázaná výplata sumy 704,78 eur (20 odpracovaných dní, hrubá mzda 380 eur); d) za mesiace máj a jún 2015 - k výplate suma 210,78 eur a 189,44 eur; za týmto účelom boli súdu predložené aj výdavkové pokladničné doklady vystavené zamestnávateľom M., s.r.o. dňa 9.6.2015 na sumu 210,78 eur - mzda 05/2015, na sumu 189,44 eur - mzda 06/2015, obe na meno - vyplatenie: N. N.. Na výzvy žalobcu žalovaná peniaze nevrátila a reagovala písomnými odpoveďami.

Súd prvej inštancie citoval ust. § 451 a § 456 Občianskeho zákonníka, § 130 ods. 8, § 118 ods. 1 a § 42 ods. 1 Zákonníka práce, § 13 ods. 1, 2, 4 písm. c) zákona č. 283/2020 Z.z. o cestovných náhradách a § 1 Opatrenia Ministerstva financií SR č. 401/2012 Z.z. a dospel k záveru, že vyššie označený účet žalovanej vedený v M., a.s. bol poskytnutý zamestnancom N. N. (manželom žalovanej) jeho zamestnávateľovi M., s.r.o. za účelom výplaty mzdy a ostatných peňažných plnení. Na tento účet žalovanej bola dňa 3.8.2015 od spoločnosti M., s.r.o. poukázaná suma 1.926,78 eur s poznámkou N. N.. Na tento účet zamestnávateľ M., s.r.o. poukázal dňa 26.5.2015 aj sumu 704,78 eur rovnako s poznámkou N. N. (mzda a iné plnenia za mesiac apríl 2015). N. N. u zamestnávateľa M., s.r.o. v mesiaci apríl 2015 odpracoval 20 dní, v máji 2015 odpracoval 19 dní + 2 dni platený sviatok a v júni 2015 to bolo 14 dní, teda spolu odpracovaných 55 dní, čo podľa záveru súdu prvej inštancie len na stravnom činí sumu 2.475,- eur, nehovoriac o mzde, ktorá by mala zamestnancovi patriť podľa dojednania v pracovnej zmluve v prípade vyslania zamestnanca na pracovnú cestu do zahraničia. Prvoinštančný súd mal za to, že z vykonaného dokazovania nie je zrejmé, z akých dôvodov zamestnávateľ realizoval výplatu mzdy za mesiace máj a jún 2015 hotovostnou formou prostredníctvom výdavkových pokladničných dokladov, ak to odporovalo písomnému dojednaniu zmluve a žiadosti zamestnanca podľa § 130 ods. 8 Zákonníka práce a ak predtým mu bola vyplácaná mzda na zadaný účet v banke. Navyše za mesiac jún 2015 mu mala vyjsť v zmysle predložených listinných dôkazov vyplatená mzda ku dňu 9.6.2015, kedy zamestnávateľ nemohol mať reálnu vedomosť o tom, koľko zamestnanec odpracuje v daný mesiac, koľko bude čerpať dovolenky a pod., a teda vyplácal mu mzdu vopred aj napriek dojednaniu o splatnosti mzdy nasledujúci mesiac. Súd prvej inštancie mal teda dôvodnú pochybnosť o predložených výdavkových dokladoch a to minimálne vo vzťahu k mzde za mesiac jún 2015 a rovnako mal pochybnosť o tom, či ich vôbec zamestnanec osobne podpísal, pričom prvoinštančnému súdu sa už aj bez skúmania písomoznalcom na pohľad nejavili vôbec podobné podpisy na pracovnej zmluve a na pokladničných dokladoch, pričom uvedené je pre predmetné konanie irelevantné, nadbytočné a bez právneho významu. Súd prvej inštancie totiž uzavrel, že účet v peňažnom ústave M., a.s. na meno žalovanej bol platobným miestom na výplatu mzdy a iných nárokov jej manžela od zamestnávateľa M., s.r.o. podľa § 130 ods. 8 Zákonníka práce. Nejednalo sa teda o číslo účtu, ktoré bolo zamestnávateľovi M., s.r.o. neznáme, naviac, ak finančné prostriedky vždy zasielal s poznámkou N. N., ktorý bol jeho zamestnancom a zároveň manželom žalovanej. Len stravné pre zamestnanca N. N. na počet odpracovaných dní predstavuje sumu 2.475,- eur (55 dní x 45,- eur). Ak by aj prvoinštančný súd pripustil výplatu súm zamestnancovi N. N., a to 704,78 eur (výplata za 04/2015) + 599,22 eur (5-6/2015, čistá mzda bez zrážok/ + 1.926,78 eur, spolu 3.230,78 eur, po odpočítaní sumy stravného (2.475,- eur), by mzda za tri mesiace predstavovala sumu 755,78 eur, teda v priemere mesačne cca 251,93 eur, čo vlastne korešponduje aj so žalobcom tvrdenu dohodnutou mzdou v sume 380,- eur mesačne aj po odpočte vykonávaných zrážok (aj keď za prácu v I. táto suma určite nekorešponduje so sumou zárobku v krajine výkonu práce).

Súd prvej inštancie preto konštatoval, že žalobcom uplatňované finančné prostriedky v sume 1.926,78 eur v žiadnom prípade nemôžu predstavovať bezdôvodné obohatenie sa žalovanej na úkor žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu a to ani vo vzťahu k výške vyplatených finančných prostriedkov a ani čo do tvrdeného dôvodu žalobcom, že sa jednalo o plnenie bez právneho dôvodu. Nemohlo sa jednať

ani o omylom zaslané finančné prostriedky na cudzí účet, keďže v poznámke bolo použité meno N. N.. K žiadnemu bezdôvodnému obohateniu bez právneho dôvodu u žalovanej teda nedošlo a účet žalovanej bol len platobným miestom na výplatu mzdových a iných nárokov vyplývajúcich z pracovného pomeru jej manžela N.a N. u zamestnávateľa M., s.r.o. Z týchto dôvodov žalobu ako nedôvodnú zamietol. V konaní totiž neboli produkované dôkazy, ktoré by odôvodňovali vydanie bezdôvodného obohatenia žalovanou. Súd prvej inštancie preto neakceptoval a neprihliadal na tvrdenia a argumentáciu žalobcu a mal za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno tvrdenia a preukázania svojich tvrdení relevantnými dôkazmi, ktoré aj napriek tvrdeniu právnej zástupkyne na pojednávaní dňa 22.3.2018 predložené neboli. Rovnako prvoinštančný súd neprihliadal ani na tvrdenie žalobcu, že si zamestnanec N. N. má v samostatnom konaní uplatňovať svoje mzdové nároky, nakoľko na začatie takéhoto konania zamestnanec N. N. nemá žiaden dôvod, keďže môže mať za to, že jeho mzdové a iné nároky z pracovnoprávneho pomeru sú uspokojené a to práve výplatom sumy 1.926,78 eur na účet žalovanej. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalovanej priznal nárok na ich náhradu, o výške ktorých rozhodne samostatným uznesením.

3. Voči tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca majúc za to, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že finančné prostriedky omylom zaslané od zamestnávateľa manžela žalobcu na účet žalovanej nemôžu predstavovať bezdôvodné obohatenie žalovanej na úkor žalobcu. Žalobca totiž nepopieral skutočnosť, že vedel o tom, že účet, na ktorý posielal jeho predchodca mzdu N.ovi N., je účtom jeho manželky - žalovanej. Skutočnosť, že tento účet bol platobným miestom na výplatu mzdy, môže byť rozhodujúca iba do skončenia pracovného pomeru pána N. s pôvodným zamestnávateľom - spoločnosťou M., s.r.o. V zmysle dohody o skončení pracovného pomeru N. N. ukončil pracovný pomer so spoločnosťou M., s.r.o. dohodou ku dňu 25.6.2015. Finančné prostriedky vo výške 1.926,78 eur však boli na účet žalovanej vyplatené dňa 3.8.2015, teda takmer 2 mesiace po skončení pracovného pomeru, a preto nemohli byť vyplatené v súlade so zákonom a záver prvoinštančného súdu, že nie sú bezdôvodným obohatením, je nesprávny a zavádzajúci. Žalovaná v čase prijatia žalovanej sumy nebola v žiadnom právnom vzťahu so žalobcom, a preto nebola oprávnená si tieto finančné prostriedky ponechať. Opätovne, tak ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie, poukazovali na rozsudok Okresného súdu Nitra sp.zn. 14C/92/2012, ktorý rieši prípad omylom vyplatenej mzdy zamestnanca, v zmysle ktorého nemôže byť mzda kompenzovaná so sumou, ktorú žalobca, resp. jeho právny predchodca previedol na účet žalovanej. Namietal tiež dedukcie súdu, keď bez akýchkoľvek podkladov vyrátava predpokladanú mzdu pána N. (len na stravnom mu mala byť vyplatená mzda 900,- eur, nevyplatené cestovné náhrady) s tým, že vôbec neberie do úvahy mzdu, ktorá bola pánovi N. reálne vyplatená na základe výdavkových pokladničných dokladov za mesiac máj a jún 2015 vo výške 210,78 eur a 189,44 eur. Nesprávne sú závery prvoinštančného súdu, keď hodnotí nevyplatené cestovné náhrady, aj keď tieto nie sú súčasťou mzdy, to však neznamená, že neboli pánovi N. vyplatené. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal ani s výškou mzdy uvedenou v pracovnej zmluve a uvádza iba predpokladanú mzdu, aká mala byť zamestnancovi vyplatená, nebral však do úvahy skutočnosť, že zamestnávateľ zrážal pánovi N. na základe exekučného príkazu splátky v mesiaci máj 2015 sumu 36,- eur a 80,- eur a v mesiaci jún 2015 sumu 15,- eur a 59,- eur. Skúmanie výšky mzdy zamestnanca je ale absolútne nesprávnym postupom zo strany súdu, pretože toto nie je spor o náhradu mzdy zamestnanca. Ide o vydanie bezdôvodného obohatenia, a preto bolo úlohou súdu skúmať existenciu právneho titulu žalovanej na prijatie finančných prostriedkov. Takisto, ak mal súd prvej inštancie pochybnosti o pravosti podpisu zamestnanca na výdavkových pokladničných dokladoch, mal vykonať dôkaz znalcom z odboru grafológa a z toho dôvodu namietali okrem nesprávneho právneho posúdenia veci aj nedostatočne zistený skutkový stav a navrhli, aby súd doplnil znalecké dokazovanie na porovnanie podpisu zamestnanca N. na pracovnej zmluve a na výdavkových dokladoch za mesiace máj a jún 2015. Zdôraznili, že manžel pani N. nikdy nenamietal výšku vyplatenej mzdy za mesiace máj a jún 2015. Ak by mal pán N. pocit, že mzda nebola vyplatená v plnej výške, mohol aj môže sa tohto nároku domáhať súdnou cestou, ale v inom konaní. Nesprávne teda postupoval prvoinštančný súd, keď preskúmaval výšku mzdy zamestnanca pána N. na rozdiel od toho, aby skúmal, či žalovaná mala právny titul na prijatie žalovanej čiastky. Trval na tom, že pohľadávka vo výške 1.926,78 eur predstavuje omylom vyplatené mzdové prostriedky na účet žalovanej, ktorá nebola nikdy v žiadnom právnom vzťahu so spoločnosťou M., s.r.o. a tak získala bezdôvodné obohatenie, ktoré má povinnosť vydať. Z týchto dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil ako vecne nesprávny a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. K odvolaniu zaslala žalovaná vyjadrenie, v ktorom uviedla, že napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu je vecné, správne a zákonné. Neobstojí argumentácia žalobcu, že žalovaná v čase prijatia žalovanej sumy nebola so žalobcom v žiadnom právnom vzťahu, a preto nebola oprávnená si tieto finančné prostriedky ponechať, nakoľko bolo preukázané, že účet žalovanej, na ktorý platba prišla, bol len platobným miestom na výplatu mzdových a iných nárokov z pracovného pomeru jej manžela N.a N. u zamestnávateľa M., s.r.o. Žalobca si v odvolaní protirečí, keď tvrdí, že účet žalovanej bol preňho neznámym a omylom poslal plnenie na účet žalovanej a pritom išlo o účet, kde žalobca posielal výplaty svojho zamestnanca N.a N., manžela žalovanej. Navrhla preto napadnutý rozsudok potvrdiť a uplatnila si trovy odvolacieho konania.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

6. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd SR II.ÚS 78/05).

7. Podstata odvolacích argumentov žalobcu bola sústredená na tvrdenia o nesprávnom právnom posúdení a nesprávnom zistení skutkového stavu veci, ako aj na nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

8. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak sice aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke, a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov, alebo vyjadrení strán nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

10. Odvolací súd sa najprv vyporiadal s odvolacom námietkou žalovaného, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne a v úplnosti neodôvodnil. Je potrebné uviesť, že požiadavka na riadne, úplné odôvodnenie rozhodnutia predstavuje zásadu spravodlivého procesu, vyplýva to aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany aj taký, ktorý nie je pre rozhodnutie významný, bola daná v odôvodnení rozhodnutia odpoveď. Špecifická odpoveď sa vyžaduje na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúcim (Ruiz Torija c./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-A; Hiro Balani c./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-B).

11. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

12. Odvolací súd má za to, že napadnutý rozsudok uvedené požiadavky spĺňa, a to nielen pokiaľ ide o správne právne posúdenie, ale aj dostatočné zistenie skutkového stavu a riadne a úplné odôvodnenie,

z ktorého aj vyplýva, prečo ďalšie dôkazy (skúmanie podpisu manžela žalovanej N.a N. a jeho porovnávanie na pracovnej zmluve a pokladničných dokladoch) nevykonali.

13. Podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

14. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

15. Bezdôvodné obohatenie je právny inštitút, ktorý vznik obohatenia viaže na to, že na takéto obohatenie nie je právny dôvod, žiadna zmluva, resp. dohoda alebo zákonné ustanovenie, čiže ide o obohatenie neoprávnené. Bezdôvodné obohatenie teda nie je každé obohatenie sa dlžníka. Pre vznik zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie nie je nevyhnutné, aby k tomuto obohateniu došlo úmyselne alebo nejakým protiprávnym úkonom, aj keď to nie je vylúčené. Zákon však predpokladá určité situácie, kedy konaním, ktoré je v súlade s právom, vzniká bezdôvodné obohatenie. K vzniku bezdôvodného obohatenia môže dôjsť aj úplne bez vôle zúčastnených subjektov (napr. v dôsledku zmeny právnej úpravy alebo v dôsledku nepredvídanej udalosti,...). Je neprípustné, aby sa niekto obohacoval na úkor druhého bez toho, aby na to mal nejaký právny dôvod. Preto je nevyhnutné, aby sa ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, musel obohatenie vydať, a to tomu, na úkor koho bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný.

16. Judikatúra vysvetľuje, že o plnenie bez právneho dôvodu ide tam, kde právny dôvod od samého začiatku neexistoval, ale aj vtedy, ak dodatočne odpadol. Neexistencia právneho dôvodu od začiatku znamená, že vôbec nenastala právna skutočnosť, ktorá by mala za následok vznik právneho vzťahu, obsahom ktorého by bola povinnosť a zároveň právo na poskytnuté plnenie.

17. Odvolací súd sa oboznámil s obsahom spisu, vrátane všetkých písomných podaní strán doručených súdu aj v priebehu odvolacieho konania, preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu spolu s napadnutým rozsudkom, pričom má za to, že prvoinštančný súd rozhodol vecne správne, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a na tieto aplikoval aj správne ustanovenia právnych predpisov (Občiansky zákonník) a vec aj správne skutkovo a právne posúdil. Úlohou súdu v danej veci bolo posúdenie, či žalobca uniesol dôkazné bremeno na svoje tvrdenie, že finančné prostriedky boli na účet žalovanej prevedené omylom.

18. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že účet vedený na meno žalovanej v peňažnom ústave M., a.s. bol platobným miestom na výplatu mzdy a iných nárokov manžela žalovanej, na ktorý mu jeho zamestnávateľ M., s.r.o. tieto platby zasielal. Išlo o zamestnancom - manželom žalovanej určený účet v banke, na ktorý mu bol jeho vtedajší zamestnávateľ povinný zasielať a poukazovať mzdu alebo jej časť v zmysle § 130 ods. 8 Zákonníka práce. Obstoja preto tvrdenie súdu prvej inštancie, že sa nejednalo o číslo účtu, ktoré by bolo vtedajšiemu zamestnávateľovi M., s.r.o. neznáme, navyše za situácie, keď finančné prostriedky zaslal vždy s poznámkou N. N.. Nemôžu preto obstať odvolacie námietky žalobcu a odvolací súd sa stotožňuje s konštatovaním súdu prvej inštancie, že finančné prostriedky v sume 1.926,78 eur v žiadnom prípade nemôžu predstavovať bezdôvodné obohatenie sa žalovanej na úkor žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu s tým, že by malo ísť o omylom vyplatenú finančnú čiastku na cudzí účet. Žalobcovi sa preto nepodarilo uniesť dôkazné bremeno ohľadne svojho tvrdenia, že v danom prípade išlo o plnenie bez právneho dôvodu. Práve naopak, išlo o plnenie pre manžela žalovanej, a to o náhradu jeho mzdy a ďalších mzdových nárokov, pričom účet žalovanej bol len platobným miestom dohodnutým v pracovnej zmluve manžela žalovanej a jeho vtedajšieho zamestnávateľa M., s.r.o. V tejto súvislosti nemôže obstať ani tvrdenie žalobcu, že žalovaná je povinná vydať bezdôvodné obohatenie a následne by sa mal manžel žalobkyne domáhať doplatenia mzdy za mesiace máj a jún 2015 v inom a ďalšom konaní. Mzdové nároky boli zo strany vtedajšieho zamestnávateľa manželovi žalovanej uhradené vo výške 210,78 eur a 189,44 eur, o čom žalobca predložil pokladničné doklady, ktoré ním mali byť podpísané. Práve naopak, nakoľko účet žalovanej bol platobným miestom, na ktoré mu po jeho oznámení mal vtedajší zamestnávateľ M., s.r.o. poukazovať mzdu a to aj urobil (aj pokiaľ ide o mzdu za mesiac apríl 2015), nie manžel žalovanej,

ale práve naopak, žalobca, resp. jeho predchodca, za stavu, ak tvrdí, že mu bola uvedená čiastka nedôvodne vyplatená, mal sa domáhať vydania bezdôvodného obohatenia od manžela žalovanej postupom podľa špeciálneho ustanovenia, a to § 222 Zákonníka práce, v ktorom je upravené vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahoch medzi zamestnancom a zamestnávateľom (v zmysle § 222 ods. 6 Zákonníka práce vrátenie neprávom vyplatených súm môže zamestnávateľ od zamestnanca požadovať, ak zamestnanec vedel alebo musel z okolností predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené, a to v lehote do 3 rokov od ich výplaty). Z obsahu spisu však vyplýva, že ako zamestnanec N. N., rovnako aj jeho manželka - žalovaná mohli dôvodne predpokladať, že ide o sumy vyplatené zamestnancovi titulom náhrady mzdy za mesiace máj a jún 2015, čo nakoniec žalovaná aj od počiatku sporu tvrdila v priebehu celého konania.

19. Za tohto stavu a na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, a to vrátane správneho rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania.

20. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalovanej, ktorá podala vyjadrenie k odvolaniu, odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalobcovi, pričom o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).